SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI DOMINI

PII

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE SEXTI

Damnatio quamplurium Propoſitionum Excerptarum ex Libro Italico Idiomate impreſſo ſub titulo = *Atti e Decreti del Concilio Diocesano di Piſtoja dell' Anno* MDCCLXXXVI. = *In Piſtoja per Atto Bracali Stampatore Veſcovile. Con approvazione.*

Cum prohibitione ejusdem Libri, et aliorum quorumcumque in ejus defenſionem tam forſan editorum, quam inpoſterum edendorum.

Juxta Exemplar
ROMAE MDCCXCIV.
excuſum.

Auguſtae Vindelicorum.
Sumptibus Francifci Antonii Veith,
Prope Forum Vinarium, vulgo Weinſtadl. *L. A. Nro* 29.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI.

Universis Christi fidelibus salutem, et Apostolicam Benedictionem.

AUCTOREM fidei, et Consummatorem JESUM aspicientes nos jubet Apostolus (*a*) sedulo recogitare qualem, quantamque ille sustinuit a peccatoribus adversum semetipsum contradictionem, ut ne laboribus, et periculis defatigati deficiamus aliquando animis nostris, peneque concidamus. Hac saluberrima cogitatione muniri nos ac refici tum maxime necessum est, cum adversus Corpus ipsummet Christi, *quod est Ecclesia*, (*b*) dirae istius, nec unquam desiturae conjurationis aestus acrius exardescit: Ut a Domino confortati, et in potentia virtutis ejus, scuto fidei protecti resistere possimus in die malo, et omnia tela iniquissimi ignea extinguere. (*c*) in hoc sane motu temporum, in hoc rerum perturbatissima conversione gravis est quidem bonis omnibus contra omnes cujusque generis Christiani Nominis hostes colluctatio subeunda: Gravior Nobis, quibus pro credita pastorali nostrae sollicitudini Gregis totius cura, et moderatione, *major cunctis*, *Christianae Religionis zelus incumbit*. (*d*) Verum in hac ipsa oneris gravitate, quae humeris nostris imposita est, *portandi onera omnium*, *qui gravantur*, quo magis conscii Nobis sumus infirmitatis nostrae, eo firmiorem in spem erigit Nos, et sublevat Apostolici hujusce muneris in persona B. Petri Divinitus instituta ratio, ut qui semel tradita sibi a Christo Ecclesiae gubernacula nunquam derelicturus erat, ipse Apostolicae gubernationis onera in illis portare non desineret, quos ei Deus protegendos perpetua successione, ac tuendos heredes dedisset.

(*a*) Ad Hebr. 12.
(*b*) Ad Coloss. 1.
(*c*) Ad Ephes. 6.
(*d*) S. Siricius ad Himerium Tarrac. *Epist. I. ap. Const.*

Et in hisce quidem aerumnis quae undique circumstant, ad ceterarum molestiarum velut cumulum accessit, ut unde oportuerat Nos gaudere, majorem inde tristitiam hauriremus. *Quippe cum aliquis Sacrosanctae Ecclesiae Dei praepositus sub Sacerdotis nomine ipsum Christi populum a tramite veritatis in praeceps deviae persuasionis avertit, et hoc in amplissima Urbe, tum plane est geminanda lamentatio, et major sollicitudo adhibenda.* (*a*)

Fuit sane non in ultimis terris, verum in media luce Italiae, sub oculis Urbis, et prope Apostolorum limina; Fuit Episcopus duplicis Sedis honore insignis, (Scipio de Ricciis antea Episcopus Pistorien., et Praten.) quem ad Nos pro pastorali munere suscipiendo accedentem paterna caritate complexi sumus: qui vicissim Nobis, atque huic Apostolicae Sedi in ipso Sacrae Suae Ordinationis ritu debitam fidem, et obedientiam solemnis jurisjurandi religione obstrinxit.

Atque is ipse non longo intervallo posteaquam a complexu nostro cum osculo pacis dimissus ad commissas sibi plebes accessit, coacervatorum perversae sapientiae Magistrorum fraudibus circumventus eo coepit intendere, ut quam superiores Antistites ex Ecclesiastica regula laudabilem, et pacatam Christianae institutionis formam jam pridem invexerant, ac pene defixerant, non ille pro eo ac debebat, tueretur, coleret, perficeret, sed contra per speciem fictae reformationis importunis inducendis novitatibus perturbaret, convelleret, funditus everteret.

Quin etiam cum et hortatu nostro ad Synodum Dioecesanam animum adjunxisset, praefracta ejus in suo sensu pertinacia effectum est, ut unde remedium aliquod vulnerum petendum erat, inde gravior pernicies enasceretur. Sane postquam Synodus haec Pistoriensis e latebris erupit, in quibus aliquandiu abdita delituit, nemo fuit de summa religione pie, sapienterque sentiens, qui non continuo adverterit, hoc fuisse Auctorum consilium, ut quae antea per multiplices libellos pravarum doctrinarum semina sparserant, ea in unum velut corpus compingerent, proscriptos dudum errores exsuscitarent, Apostolicis, quibus proscripti sunt, Decretis fidem, auctoritatemque derogarent.

Quae cum cerneremus, quo graviora sunt per se se, tanto impensius Pastoralis nostrae sollicitudinis opem efflagitare,

(*a*) S. Caelest. I, *Ep.* 12. *apud Coust.*

gitare, mentem convertere non distulimus ad ea capienda consilia, quae surgenti malo vel sanando, vel comprimendo accommodatoria viderentur.

Atque in primis sapientis moniti memores Praedecessoris nostri B. Zosimi, (a) *ea quae magna sunt, magnum pondus examinis desiderare*, Synodum ab Episcopo editam primum quatuor Episcopis, aliisque adjunctis e Clero Saeculari Theologis examinandam commisimus: Tum et plurium S. R. E. Cardinalium, aliorumque Episcoporum Congregationem deputavimus, qui totam Actorum Seriem diligenter perpenderent; loca inter se dissita conferrent, excerptas Sententias discuterent, quorum Suffragia coram Nobis voce, et scripto edita excepimus: qui et Synodum universe reprobandam, et plurimas inde collectas propositiones, alias quidem per sese, alias attenta Sententiarum connexione plus minusve acribus censuris perstringendas censuerunt: Quorum auditis perpensisque animadversionibus, illud quoque Nobis curae fuit, ut selecta ex tota Synodo praecipua quaedam pravarum doctrinarum capita, ad quae potissimum fusae per Synodum reprobandae Sententiae directe vel indirecte referuntur, in certum deinceps ordinem redigerentur, eisdemque sua cuique peculiaris censura subjiceretur.

Ne vero ex hac ipsa tametsi accuratissime peracta sive locorum collatione, sive Sententiarum disquisitione, pervicaces homines obtrectandi occasionem arriperent, ut huic forte jam paratae calumniae obviam iretur, sapienti consilio uti statuimus, quod in emergentibus hujusmodi periculosis; noxiisve novitatibus reprimendis plures Nostri SSmmi Praedecessores, tum et gravissimi Antistites, ac Generales etiam Synodi rite, cauteque adhibitum, illustribus exemplis testatum, commendatumque reliquissent.

Norant illi versutam Novatorum fallendi artem, qui Catholicarum aurium offensionem veriti, captionum suarum laqueos persaepe student subdolis verborum involucris obtegere, ut inter discrimina sensuum (b) latens error lenius insinuat in animos, fiatque ut corrupta per brevissimam adjectionem, aut commutationem veritate sententiae, Confessio

(a) S. Zosimus. *Epist.* 2. *ap. Coust.*
(b) S. Leo M. *Ep.* 129. *Edit. Beller.*

ſeſſio quae ſalutem operabatur, ſubtili quodam tranſitu vergat in mortem. Atque haec quidem involuta, ſallax diſſerendi ratio, cum in omni orationis genere vitioſa eſt, tum in Synodo minime ferenda, cujus eſt haec laus praecipua, eam in docendo dilucidam conſectari dicendi rationem, quae nullum offenſionis periculum relinquat. Quo in genere proinde ſi quid peccatum ſit, hac nequeat, quae afferri ſolet, ſubdola excuſatione defendi, quod quae alicubi durius dicta exciderint, ea locis aliis planius explicata, aut etiam correcta reperiantur, quaſi procax iſthaec affirmandi, et negandi, ac ſecum pro libitu pugnandi licentia, quae fraudulenta ſemper fuit Novatorum aſtutia ad circumventionem erroris, non potius ad prodendum, quam ad excuſandum errorem valeret: Aut quaſi rudibus praeſertim, qui in hanc vel illam forte inciderint partem Synodi vulgari lingua omnibus expoſitae, praeſto ſemper eſſent alia, quae inſpicienda forent, diſperſa loca, aut his etiam inſpectis ſatis cuique facultatis ſuppeteret ad ea ſic per ſeſe componenda, ut, quemadmodum perperam iſti effutiunt, erroris omne periculum effugere valerent. Exitioſiſſimum profecto inſinuandi erroris artificium, quod in Conſtantinopolitani Antiſtitis Neſtorii litteris jam olim ſapienter detectum graviſſima reprehenſione Praedeceſſor Noſter Caeleſtinus (a) coarguit; quibus nempe in litteris veſtigatus Veterator ille, deprenſus, et tentus, ſuo ſe multiloquio labefaciens, dum vera involvens obſcuris, rurſus utraque confundens vel confiteretur negata, vel niteretur negare confeſſa. Ad quas depellendas inſidias nimium ſaepe omni aetate renovatas non alia potior via inita eſt, quam ut iis exponendis Sententiis, quae ſub latibulo ambiguitatis periculoſam, ſuſpicioſamque involvunt diſcrepantiam ſenſuum, perverſa ſignificatio notaretur, cui ſubeſſet error, quem Catholica Sententia reprobaret.

Quam et Nos moderationis plenam rationem eo libentius amplexi ſumus, quo magis, ad reconciliandos animos, et ad unitatem ſpiritus in vinculo pacis adducendos, (quod ſavente Deo in pluribus gaudemus jam feliciter eveniſſe) magno fore adjumento proſpeximus, providere primum, ne pertinacibus, ſi qui ſupererunt, quod Deus avertat, Sy-

(a) S. Caeleſtinus *Ep.* 13. *n.* 2. *ap. Couſt.*

Synodi Sectatoribus integrum fit posthac ad novas turbas ciendas, justae suae demnationis consortes veluti ac socias sibi adsciscere Scholas Catholicas, quas invitas plane ac repugnantes, per detortam quamdam affinium vocabulorum similitudinem in expressa, quam illae testantur sententiarum dissimilitudine, in partes suas pertrahere nituntur. Deinde si quos imprudentes alliqua fefellit adhuc praeconcepta mitior opinio de Synodo, his etiam omnis conquerendi locus praecludatur, qui si recte sapiunt, ut videri volunt, aegre feire nequeant doctrinas damnari sic denotatas, quae errores, praeseferant, a quibus ipsi profitentur se longissime abesse.

Nec dum tamen satis ex animo lenitati nostrae factum putavimus, seu verius caritati, quae urget Nos erga Fratrem nostrum, *cui* omni ope *volumus*, *si adhuc possumus subvenire.* (*a*) Caritas nempe illa urget Nos, qua inductus Praedecessor noster Caelestinus (*b*) etiam *contra fas*, seu majori quam fas esse videretur, patientia Sacerdotes corrigendos expectare non abnuebat. Magis enim cum Augustino, Milevitanisque Patribus volumus, et optamus homines prava docentes *pastorali cura in Ecclesia sanari*, *quam desperata salute ex illa resecari*, *si necessitas nulla compellat.* (*c*)

Quam ad rem, ne quod genus officii ad lucrandum Fratrem praetermissum videretur, praefatum Episcopum, antequam ad ulteriora progrederemur, amantissimis litteris ad eum jussu nostro datis ad Nos acciendum duximus, polliciti fore, ut benevolo animo a Nobis exciperetur, nec vetaretur, quin, quae in rem suam facere sibi viderentur, libere, aperteque exprometet. Nec vero spes Nos omnis deseruerat fieri posse, ut siquidem animum illum docibilem afferret, quem ex Apostoli sententia in Episcopo maxime Augustinus (*d*) requirebat, cum simpliciter, et candide, omni remota concertatione, et acerbitate recognoscendi ei proponerentur praecipua doctrinarum capita,

 quae

(*a*) S. Caeleft. *Ep.* 14. *ad Populum C. P. n.* 8. *ap. Coust.*
(*b*) *Ep.* 13. *ad Nestor. n.* 9.
(*c*) *Epist.* 176. *num.* 4. 178. *num.* 2. *Edit. Maur.*
(*d*) *L.* 4. *de Bapt. cont. Donat, c.* 5. *et l.* 5. *c.* 26.

quae visa essent majori animadversione digna, tum facile sese ipse colligens non dubitaret, quae ambigue posita essent, in saniorem sensum exponere, quaeve manifestam pravitatem praeseferrent, aperte repudiare: Atque ita magna cum sui nominis existimatione, tum laetissima bonorum omnium gratulatione, pacatissima, qua fieri posset ratione orti in Ecclesia strepitus optatissima correctione comprimerentur. (*a*)

Nunc vero cum ille oblato beneficio incommodae valetudinis nomine minus utendum sibi esse censuerit, differre jam non possumus, quin Apostolico nostro muneri satisfaciamus. Non unius tantummodo, alteriusve Dioecesis periculum agitur: *Universalis Ecclesia quacumque novitate pulsatur.* (*b*) Undique jam pridem non expectatur modo, verum assiduis repetitis precibus efflagitatur Supremae Apostolicae Sedis judicium. Absit, ut Vox Petri in illa unquam sede sua conticescat, in qua perpetuo vivens ille ac praesidens praestat quaerentibus fidei veritatem. (*c*) Tuta non est in talibus longior conniventia, quia tantumdem pene criminis est connivere in talibus, quanti est tam irreligiosa praedicare (*d*) Abscidendum igitur tale vulnus, quo non unum membrum laeditur, sed totum Corpus Ecclesiae sauciatur. (*e* Atque Divina opitulante pietate providendum, ut amputatis dissensionibus fides Catholica inviolata servetur, et his, qui prava defendunt, ab errore revocatis, nostra auctoritate, quorum fides probata fuerit, muniantur. (*f*)

Implorato itaque cum assiduis nostris, tum et piorum Christifidelium privatis publicisque precibus, Spiritus Sancti lumine, omnibus plene et mature consideratis, complures ex Actis et Decretis memoratae Synodi Propositiones, Doctrinas, Sententias, sive expresse traditas, sive per ambiguitatem insinuatas, suis, ut praefatum est, cuique appositis notis, et censuris damnandas et reprobandas cen-

(*a*) S. Caelest. *Ep.* 16. *n.* 2. *ap. Coust.*
(*b*) S. Caelest. *Ep.* 21. *ad Episcopos Galliarum.*
(*c*) Chrysol. *Ep. ad Eutychem.*
(*d*) S. Caelest. *Ep.* 12. *n.* 2.
(*e*) *Idem Ep.* 11. *Cyrillo n.* 3.
(*f*) S. Leo M. *Ep.* 13. *Flaviano C. P. n.* 1.

cenfuimus, prout hac noftra perpetuo valitura Conftitutione damnamus, et reprobamus:

Sunt autem quae fequuntur.

De obfcuratione veritatum in Ecclefia.

Ex Decr. de Grat. §. 1.

I. Propofitio, quae afferit *poftremis hifce Saeculis fparfam effe generalem obfcurationem fuper veritates gravioris momenti, fpectantes ad Religionem, et quae funt bafis fidei, et moralis doctrinae Jefu Chrifti*,

Haeretica.

De Poteftate Communitati Ecclefiae attributa, ut per hanc Paftoribus communicetur.

Epift. Convoc.

II. Propofitio, quae ftatuit *poteftatem a Deo datam Ecclefiae, ut communicaretur Paftoribus, qui funt ejus Miniftri pro falute Animarum*;

Sic intellecta ut a Communitate Fidelium in Paftores derivetur Ecclefiaftici Minifterii, ac regiminis poteftas,

Haeretica.

De Capitis Minifterialis denominatione Romano Pontifici attributa.

Decr. de Fide §. 8.

III. Infuper quae ftatuit *Romanum Pontificem effe Caput Minifteriale*;

Sic explicata, ut Romanus Pontifex non a Chrifto in Perfona B. Petri, fed ab Ecclefia poteftatem Minifterii ac-

accipiat, qua velut Petri Succeſſor, verus Chriſti Vicarius, ac totius Eccleſiae Caput pollet in univerſa Eccleſia.

Haeretica.

De poteſtate Eccleſiae quoad conſtituendam, et ſanciendam exteriorem diſciplinam.

Decr. de Fide §§. 13. 14.

IV. Propoſitio affirmans, *abuſum fore auctoritatis Eccleſiae transferendo illam ultra limites doctrinae, ac morum, et eam extendendo ad res exteriores, et per vim exigendo id quod pendet a perſuaſione, et corde*, tum etiam, *multo minus ad eam pertinere, exigere per vim exteriorem ſubjectionem ſuis Decretis.*

Quatenus indeterminatis illis verbis *extendendo ad res exteriores* notat velut abuſum auctoritatis Eccleſiae, uſum ejus poteſtatis acceptae a Deo, qua uſi ſunt et ipſimet Apoſtoli in diſciplina exteriore conſtituenda, et ſancienda,

Haeretica.

V. Qua parte inſinuat, Eccleſiam non habere auctoritatem ſubjectionis ſuis Decretis exigendae aliter quam per media, quae pendent a perſuaſione;

Quatenus intendat Eccleſiam *non habere collatam ſibi a Deo poteſtatem non ſolum dirigendi per conſilia, et ſuaſiones, ſed etiam jubendi per leges, ac devios, contumacesque exteriore judicio, ac ſalubribus poenis coercendi, atque cogendi.*

Ex Bened. XIV. in Brevi *Ad aſſiduas* anni 1755. Primati, Archiepiſcopis, et Epiſcopis Regni Polon.

Inducens in Syſtema alias damnatum ut haereticum.

IX.

Jura Episcopis praeter fas attributa.

Decr. de Ord. §. 25.

VI. Doctrina Synodi, qua profitetur *persuasum sibi esse, Episcopum accepisse a Christo omnia jura necessaria pro bono regimine suae Dioecesis;*

Perinde ac si ad bonum regimen cujusque Dioecesis necessariae non sint superiores ordinationes spectantes sive ad fidem, et mores, sive ad generalem disciplinam, quarum jus est penes Summos Pontifices, et Concilia Generalia pro universa Ecclesia,

Schismatica, ad minus erronea.

VII. Item in eo quod hortatur Episcopum *ad prosequendam naviter perfectiorem Ecclesiasticae disciplinae Constitutionem*, idque, *contra omnes contrarias consuetudines, exemptiones, reservationes, quae adversantur bono ordini Dioecesis, majori gloriae Dei, et majori aedificationi Fidelium;*

Per id quod supponit Episcopo fas esse proprio suo judicio, et arbitratu statuere, et decernere contra consuetudines, exemptiones, reservationes, sive quae in universa Ecclesia, sive etiam in unaquaque Provincia locum habent, sine venia, et interventu Superioris hierarchicae potestatis, a qua inductae sunt, aut probatae, et vim legis obtinent,

Inducens in Schisma, et subversionem hierarchici regiminis, erronea.

VIII. Item quod et sibi persuasum esse ait, *Jura Episcopi a I. C. accepta pro gubernanda Ecclesia nec alterari, nec impediri posse; et ubi contigerit horum jurium exercitium quavis de causa fuisse interruptum, posse semper Episcopum, ac debere in originaria sua jura regredi, quotiescumque id exigit majus bonum suae Ecclesiae;*

In eo quod innuit jurium Episcopalium exercitium nulla Superiori Potestate praepediri, aut coerceri posse, quan-

quandocumque Episcopus proprio judicio censuerit minus id expedire majori bono suae Ecclesiae.

Inducens in Schisma, et subversionem hierarchici regiminis, erronea.

Jus perperam tributum inferioris Ordinis Sacerdotibus in Decretis fidei, et disciplinae.

Epist. Convoc.

IX. Doctrina, quae statuit, *reformationem abusuum circa Ecclesiasticam disciplinam in Synodis Dioecesanis ab Episcopo, et Parochis aequaliter pendere, ac stabiliri debere: ac sine libertate decisionis indebitam fore subjectionem suggestionibus, et jussionibus Episcoporum*,

Falsa, temeraria, Episcopalis auctoritatis laesiva, regiminis hierarchici Subversiva, favens haeresi Aerianae a Calvino innovatae.

Ex Ep. Convoc. Ex Ep. ad Vic. For. Ex Orat. ad Syn. §. 8. Ex Sess. 3.

X. Item doctrina, qua Parochi, aliive Sacerdotes in Synodo congregati pronuntiantur una cum Episcopo Judices fidei, et simul innuitur judicium in causis fidei ipsis competere jure proprio, et quidem etiam per ordinationem accepto.

Falsa, temeraria, Ordinis hierarchici subversiva detrahens firmitati Definitionum, judiciorumve dogmaticorum Ecclesiae, ad minus erronea.

Orat. Synod. §. 8.

XI. Sententia enuntians veteri Majorum instituto ab Apostolicis usque temporibus ducto, per meliora Ecclesiae Saecula servato, receptum fuisse *ut decreta, aut definitiones, aut sententiae etiam majorum Sedium non accep-*

ceptarentur; nisi recognitae fuissent, et approbatae a Synodo Dioecesana,

Falsa, temeraria, derogans pro sua generalitate obedientiae debitae Constitutionibus Apostolicis, tum et Sententiis ab hierarchica superiori legitima potestate manantibus, Schisma fovens, et haeresim.

Calumniae adversus aliquas decisiones in materia Fidei ab aliquot saeculis emanatas.

De Fide §. 12.

XII. Assertiones Synodi complexive acceptae circa Decisiones in materia fidei ab aliquot Saeculis emanatas, quas perhibet velut Decreta ab una particulari Ecclesia, vel paucis Pastoribus profecta nulla sufficienti auctoritate suffulta, nata corrumpendae puritati fidei, ac turbis excitandis, intrusa per vim, e quibus inflicta sunt vulnera nimium adhuc recentia,

Falsae, captiosae, temerariae, scandalosae, in Romanos Pontifices et Ecclesiam injuriosae, debitae Apostolicis Constitutionibus obedientiae derogantes, Schismaticae, ad minus erroneae.

De Pace dicta Clementis IX.

Or. Synod. §. 2. in nota.

XIII. Propositio relata inter acta Synodi, quae innuit Clementem IX. pacem Ecclesiae reddidisse per approbationem distinctionis juris, et facti in subscriptione Formularii ab Alexandro VII. praescripti,

Falsa, temeraria, Clementi IX. injuriosa.

XIV. Quatenus vero ei distinctioni suffragatur, ejusdem fautores laudibus extollendo, et eorum Adversarios vituperando,

Te-

Temeraria, perniciosa, Summis Pontificibus injuriosa, Schisma fovens, et haeresim.

De Coagmentatione Corporis Ecclesiae.

Append. n. 28.

XV. Doctrina, quae proponit Ecclesiam *considerandam velut unum Corpus Mysticum coagmentatum ex Christo Capite, ex Fidelibus, qui sunt ejus membra per unionem ineffabilem, qua mirabiliter evadimus cum ipso unus solus Sacerdos, una sola Victima, unus solus Adorator perfectus Dei Patris in Spiritu, et Veritate*;

Intellecta hoc sensu, ut ad Corpus Ecclesiae non pertineant nisi Fideles, qui sunt perfecti Adoratores in Spiritu, et Veritate,

Haeretica.

De statu innocentiae.

De Grat. §§. 4. 7. De Sacr. in gen. §. 1. De Poenit. §. 4.

XVI. Doctrina Synodi de statu felicis innocentiae, qualem eum repraesentat in Adamo ante peccatum, complectente non modo integritatem, sed et justitiam interiorem cum impulsu in Deum per amorem caritatis, atque primaevam Sanctitatem aliqua ratione post lapsum restitutam;

Quatenus complexive accepta innuit statum illum sequelam fuisse Creationis, debitum ex naturali exigentia et conditione humanae naturae, non gratuitum Dei beneficium,

Falsa, alias damnata in Bajo, et Quesnellio, erronea, favens haeresi Pelagianae.

De immortalitate spectata ut naturali conditione hominis.

De Bapt. §. 2.

XVII. Propositio his verbis enuntiata: *Edocti ab Apostolo spectamus mortem non jam ut naturalem conditionem hominis, sed revera ut justam poenam culpae originalis*;

Qua-

XIII.

Quatenus sub nomine Apostoli subdole allegato insinuat, mortem, quae in praesenti statu inflicta est velut justa poena peccati per justam subtractionem immortalitatis, non fuisse naturalem conditionem hominis, quasi immortalitas non fuisset gratuitum beneficium, sed naturalis conditio,

Captiosa, temeraria, Apostolo injuriosa, alias damnata.

De conditione hominis in statu naturae.

De Grat. §. 10.

XVIII. Doctrina Synodi enuntians *post lapsum Adami Deum annuntiasse promissionem futuri Liberatoris, et voluisse consolari genus humanum per spem salutis, quam J. C. allaturus erat*, tamen *Deum voluisse ut genus humanum transiret per varios status, antequam veniret plenitudo temporum*, ac primum ut in statu naturae *homo relictus propriis luminibus disceret de sua caeca ratione diffidere; et ex suis aberrationibus moveret se ad desiderandum auxilium superioris luminis*,

Doctrina, ut jacet, captiosa, atque intellecta de desiderio adjutorii superioris luminis in ordine ad salutem promissam per Christum, ad quod concipiendum homo relictus suis propriis luminibus supponatur se se potuisse movere,

Suspecta, favens haeresi Semipelagianae.

De conditione hominis sub lege.

Ibid.

XIX. Item quae subjungit, hominem sub lege *cum esset impotens ad eam observandam praevaricatorem evasisse, non quidem culpa legis, quae SSma erat, sed culpa hominis, qui sub lege sine gratia magis magisque praevaricator evasit*, superadditque, *legem. si non sanavit cor hominis, effecisse, ut sua mala cognosceret, et de sua infirmitae convictus desideraret gratiam Mediatoris*;

Qua

Qua parte generaliter innuit hominem praevaricatorem evasisse per inobservantiam legis, quam impotens esset observare; quasi *impossibile aliquid potuerit imperare qui justus est, aut damnaturus sit hominem pro eo quod non potuit vitare, qui pius est*,

Ex S. Caesario Serm. 73. in Append. S. Augustini Serm. 273. Edit. Maur.
Ex S. Aug. de Nat. et Gr. c. 43.
De Grat. et lib. arb. c. 16.
Enar. in Psal. 56. n. 1.

Falsa, scandalosa, impia, in Bajo damnata.

XX. Qua parte datur intelligi, hominem sub lege sine gratia potuisse concipere desiderium gratiae Mediatoris ordinatum ad salutem promissam per Christum; quasi *non ipsa gratia faciat ut invocetur a nobis*,

Ex Concil. Araus. II. Can. 3.

Propositio, ut jacet, captiosa, suspecta, favens haeresi Semipelagianae.

De Gratia illuminante, et excitante.

De Grat. §. 11.

XXI. Propositio, quae asserit, *lumen gratiae, quando sit solum, non praestare, nisi ut cognoscamus infelicitatem nostri status, et gravitatem nostri mali: Gratiam in tali casu producere eumdem effectum, quem lex producebat: Ideo necesse esse, ut Deus creet in corde nostro sanctum amorem, et inspiret sanctam delectationem contrariam amori in nobis dominanti: hunc amorem sanctum, hanc sanctam delectationem esse proprie gratiam J. C., inspirationem caritatis, qua cognita sancto amore faciamus hanc esse illam radicem, e qua germinant bona opera, hanc esse gratiam novi Testamenti, quae nos liberata servitute peccati, et constituit Filios Dei*;

Quatenus intend . eam solam esse proprie gratiam Jesu Christi, quae creet in corde sanctum amorem, et quae facit ut faciamus, sive etiam qua homo liberatus a servitute peccati constituitur Filius Dei, et non sit etiam proprie gratia Christi ea gratia, qua cor hominis tangitur per

per illuminationem Spiritus Sancti (Trid. seff. 6. cap. 5.) nec vera detur interior gratia Christi, cui resistitur,

Falsa, captiosa, inducens in errorem in secunda propositione Jansenii damnatum ut haereticum, eumque renovans.

De Fide velut prima Gratia.

De Fide §. 1.

XXII. Propositio, quae innuit, Fidem, *a qua incipit series gratiarum*; *et per quam velut primam vocem vocamur ad salutem, et Ecclesiam*, esse ipsammet excellentem virtutem fidei, qua homines fideles nominantur, et sunt;

Perinde ac prior non esset gratia illa, quae *ut praevenit voluntatem, sic praevenit et fidem*,

Ex S. Aug. de dono persev. c. 16. n. 41.

Suspecta de haeresi, eamque sapiens, alias in Quesnellio damnata, erronea.

De duplici Amore.

De Grat. §. 8.

XXIII. Doctrina Synodi de duplici amore dominantis cupiditatis, et caritatis dominantis, enuntians hominem sine gratia esse sub servitute peccati: ipsumque in eo statu per generalem cupiditatis dominantis influxum omnes suas actiones inficere, et corrumpere;

Quatenus insinuat in homine, dum est sub servitute, sive in statu peccati, destitutus gratia illa, qua liberatur a servitute peccati, et constituitur Filius Dei, sic dominari cupiditatem, ut per generalem hujus influxum omnes illius actiones in se inficiantur, et corrumpantur: aut opera omnia, quae ante justificationem fiunt, quacumque ratione fiant, sint peccata;

Quasi in omnibus suis actibus peccator serviat dominanti cupiditati,

Falſa, perniciofa, inducens in errorem a Tridentino damnatum ut haereticum, iterum in Bajo damnatum art. 40.

§. 12.

XXIV. Qua vero parte inter dominantem cupiditatem, et caritatem dominantem nulli ponuntur affectus medii a natura ipſa inſiti, ſuapteque natura laudabiles, qui una cum amore beatitudinis, naturalique propenſione ad bonum *remanſerunt velut extrema lineamenta, et reliquiae imaginis Dei;*

Ex S. Auguſt. de Spir. et Lit. c. 28.

Perinde ac ſi *inter dilectionem Divinam quae nos perducit ad regnum, et dilectionem humanam illicitam, quae damnatur*, non daretur *dilectio humana licita, quae non reprehenditur*,

Ex S. Auguſt. Serm, 349. de Carit. Edit. Maur.

Falſa, alias damnata.

De Timore ſervili.

De Poenit §. 3.

XXV. Doctrina, quae timorem poenarum generatim perhibet *duntaxat non poſſe dici malum, ſi ſaltem pertingit ad cohibendam manum;*

Quaſi timor ipſe gehennae, quam fides docet peccato infligendam, non ſit in ſe bonus, et utilis, velut donum ſupernaturale, ac motus a Deo inſpiratus praeparans ad amorem juſtitiae,

Falſa, temeraria, perniciofa, Divinis Donis injurioſa, alias damnata, contraria doctrinae Tridentini, tum et communi Patrum Sententiae, *opus eſſe* juxta conſuetum ordinem praeparationis ad juſtitiam, *ut intret timor primo, per quem veniat Caritas: Timor medicamentum, Caritas ſanitas.*

Ex.

Ex S. August. in Epist. Johan. c. 4. Tract. 9. n. 4. 5.
In Johan. Evang. Tract. 41. n. 10.
Enarratione in Psal. 127. n. 7.
Sermone 157. de Verbis Apostoli c. 13.
Sermone 161. de Verbis Apostoli n. 8.
Sermone 349. de Caritate n. 7.

De poena decedentium cum solo Originali.

De Bapt. §. 3.

XXVI. Doctrina, quae velut fabulam Pelagianam explodit locum illum inferorum, (quem Limbi puerorum nomine Fideles passim designant) in quo animae decedentium cum solo originali culpa poena damni citra poenam ignis puniantur;

Perinde ac si hoc ipso quod qui poenam ignis removent, inducerent locum illum, et statum medium expertem culpae et poenae inter regnum Dei, et damnationem aeternam, qualem fabulabantur Pelagiani,

Falsa. temeraria, in scholas Catholicas injuriosa.

De Sacramentis, ac primum de forma Sacramentali cum adjuncta conditione.

De Bapt. §. 12.

XXVII. Deliberatio Synodi, qua pratextu adhaesionis ad antiquos Canones in casu dubii Baptismatis propositum suum declarat de omittenda formae conditionalis mentione,

Temeraria, praxi, legi, auctoritati Ecclesiae contraria.

De participatione Victimae in Sacrificio Missae.

De Euch. §. 6.

XXVIII. Propositio Synodi, qua postquam statuit *Victimae participationem esse partem Sacrificio essentialem,*

fubjungit, *non tamen fe damnare ut illicitas Miffas illas, in quibus Adftantes Sacramentaliter non communicant, ideo quis ifti participant licet minus perfecte de ipfa Victima, fpiritu illam recipiendo;*

Quatenus infinuat ad Sacrificii effentiam deeffe aliquid in eo Sacrificio, quod peragatur five nullo adftante, five adftantibus, qui nec Sacramentaliter, nec fpiritaliter de Victima participant: Et quafi damnandae effent ut illicitae Miffae illae, in quibus folo Sacerdote communicante, nemo adfit, qui five Sacramentaliter, five fpiritaliter communicet,

Falfa, erronea, de haerefi fufpecta, eamque fapiens.

De Ritus Confecrationis efficacia.

De Euch. §. 2.

XXIX. Doctrina Syuodi, qua parte tradere inftituens fidei doctrinam de ritu confecrationis, remotis quaeftionibus Scholafticis circa modum, quo Chriftus eft in Eucharistia, a quibus Parochos docendi munere fungentes abftinere hortatur, duobus his tantum propofitis: 1. Chriftum poft Confecrationem vere, realiter, fubftantialiter effe fub fpeciebus: 2. Tunc omnem Panis, et Vini fubftantiam ceffare folis remanentibus fpeciebus, prorfus omittit ullam mentionem facere tranfubftantiationis, feu converfionis totius fubftantiae panis in Corpus, et totius fubftantiae Vini in Sanguinem, quam velut articulum fidei Tridentinum Concilium definivit, et quae in folemni Fidei profeffione continetur;

Quatenus per inconfultam iftiusmodi, fufpiciofamque ommiffionem notitia fubtrahitur tum articuli ad fidem pertinentis, tum etiam vocis ab Ecclefia confecratae ad illius tuendam profeffionem adverfus haerefes, tenditque adeo ad ejus oblivionem inducendam, quafi ageretur de quaeftione mere fcholaftica,

Per-

Perniciosa, derogans expositioni veritatis Catholicae circa Dogma transsubstantiationis, favens haereticis.

De applicatione fructus sacrificii.

De Euch. §. 8.

XXX. Doctrina Synodi, qua dum profitetur *credere Sacrificii oblatlonem extendere se ad omnes, ita tamen ut in Liturgia fieri possit specialis commemoratio aliquorum tam vivorum, quam defunctorum, precando Deum peculiariter pro ipsis*; dein continuo subjicit: *Non tamen quod credamus in arbitrio esse Sacerdotis applicare fructus Sacrificii cui vult; immo damnamus hunc errorem velut magnopere offendentem jura Dei, qui solus distribuit fructus Sacrificii cui vult; et secundum mensuram, quae ipsi placet*: Unde et consequenter traducit velut *falsam opinionem invectam in populum quod illi, qui eleemosynam subministrant Sacerdoti sub conditione, quod celebret unam Missam, specialem fructum ex ea percipiant*;

Sic intellecta, ut praeter peculiarem commemorationem, et orationem specialis ipsa oblatio, seu applicatio Sacrificii, quae fit a Sacerdote, non magis prosit, ceteris paribus illis, pro quibus applicatur, quam allis quibusque; quasi nullus specialis fructus proveniret ex speciali applicatione, quam pro determinatis personis, aut personarum ordinibus faciendam commendat, ac praecipit Ecclesia, speciatim a Pastoribus pro suis ovibus: quod velut ex Divino praecepto descendens a Sacra Tideutina Synodo disserte est expressum,

Sess. 13. c. 1. de Reform.
Bened. XIV. Constit. *Cum semper oblatas.* §. 2.

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiae injuriosa, inducens in errorem alias damnatum in Wicleffo.

De convenienti ordine in cultu servando.

De Euch. §. 5.

XXXI. Propositio Synodi enuntians conveniens esse pro Divinorum Officiorum ordine, et antiqua consuetudine, ut in unoquoque Templo unum tantum sit Altare, sibique adeo placere morem illum restituere,

Temeraria, perantiquo, pio, multis abhinc Saeculis in Ecclesia praesertim Latina vigenti, et probato mori injuriosa.

Ibid.

XXXII Item praescriptio vetans, ne super Altaria Sacrarum Reliquiarum thecae, floresve apponantur,

Temeraria, pio, ac probato Ecclesiae mori injuriosa.

Ibid. § 6.

XXXIII. Propositio Synodi qua cupere se ostendit, ut causae tollerentur, per quas ex parte inducta est oblivio principiorum ad Liturgiae ordinem spectantium, *revocando illam ad majorem rituum simplicitatem, eam vulgari lingua exponendo, et elata voce proferendo;*

Quasi vigens ordo Liturgiae ab Ecclesia receptus, et probatus aliqua ex parte manasset ex oblivione principiorum, quibus illa regi debet,

Temeraria, piarum aurium offensiva, in Ecclesiam contumeliosa, favens haereticorum in eam conviciis.

De Ordine Poenitentiae.

De Poenit. §. 7.

XXXIV. Declaratio Synodi, qua postquam praemisit ordinem poenitentiae Canonicae sic ad Apostolorum exemplum ab Ecclesia statutum fuisse, ut esset communis omnibus, nec tantum pro punitione culpae, sed praecipue pro dispositione ad gratiam, subdit, *se in ordine illo mirabili, et augusto totam agnoscere dignitatem Sacramenti* *adeo*

adeo necessarii, liberam a subtilitatibus, quae ipsi decursu temporis adjunctae sunt;

Quasi per ordinem, quo sine peracto canonicae poenitentiae cursu hoc Sacramentum per totam Ecclesiam administrari consuevit, illius fuisset dignitas imminuta,

Temeraria, scandalosa, inducens in contemptum dignitatis Sacramenti, prout per Ecclesiam totam consuevit administrari, Ecclesiae ipsi injuriosa.

De Poenit. §. 10. n. 4.

XXXV. Propositio his verbis concepta: *Si Caritas in principio semper debilis est, de via ordinaria ad obtinendum augmentum hujus Caritatis, oportet ut Sacerdos praecedere faciat eos actus humiliationis, et poenitentiae, qui fuerunt omni aetate ab Ecclesia commendati: redigere hos actus ad paucas orationes, aut ad aliquod jejunium post jam collatam absolutionem videtur potius materiale desiderium conservandi huic Sacramento nudum nomen poenitentiae, quam medium illuminatum, et aptum ad augendum illum fervorem caritatis, qui debet praecedere absolutionem: Longe quidem absumus ab improbanda praxi imponendi poenitentias etiam post absolutionem adimplendas: Si omnia nostra bona opera semper adjunctos habent nostros defectus, quanto magis vereri debemus, ne plurimas imperfectiones admiserimus in difficillimo, et magni momenti opere nostrae reconciliationis;*

Quatenus innuit poenitentias, quae imponuntur adimplendae post absolutionem, spectandas potius esse velut supplementum pro defectibus admissis in opere nostrae reconciliationis, quam ut poenitentias vere Sacramentales, et satisfactorias pro peccatis confessis: quasi ut vera ratio Sacramenti non nudum nomen servetur, oporteat de via ordinaria, ut actus humiliationis, et poenitentiae, qui imponuntur per modum satisfactionis Sacramentalis praecedere debeant absolutionem,

Falsa, temeraria, communi praxi Ecclesiae injuriosa, inducens in errorem haereticali nota in Petro de Osma confixum.

De praevia necessaria dipositione pro admittendis poenitentibus ad reconciliationem.

De Grat. §. 15.

XXXVI. Doctrina Synodi, qua postquam praemisit: *Quando habebuntur signa non aequivoca amoris Dei dominantis in corde hominis, posse illum merito judicari dignum, qui admittatur ad participationem Sanguinis Iesu Christi, quae fit in Sacramentis*, subdit, *suppositi- tias conversiones, quae fiunt per attritionem nec efficaces esse solere, nec durabiles: Consequenter Pastorem Animarum debere insistere signis non aequivocis caritatis dominantis, antequam admittat suos poenitentes ad Sacramenta*, quae signa, ut deinde tradit (§. 17.) *Pastor deducere poterit ex stabili cessatione a peccato, et fervore in operibus bonis*. quem insuper *fervorem caritatis* perhibet (*de Poenit.* §. 10.) velut dispositionem, quae *debet praecedere absolutionem*;

Sic intellecta, ut non solum Contritio imperfecta; quae passim attritionis nomine donatur, etiam quae juncta sit cum dilectione, qua homo incipit diligere Deum tanquam omnis justitiae fontem, nec modo Contritio caritate formata, sed et fervor caritatis dominantis, et ilie quidem diuturno experimento per fervorem in operibus bonis probatus, generaliter, et absolute requiratur, et homo ad Sacramenta, et speciatim poenitentes ad absolutionis beneficium admittantur,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, tutae, ac probatae in Ecclesia praxi contraria, Sacramenti efficaciae detrahens, et injuriosa.

De auctoritate absolvendi.

De Poenit. §. 10. *n.* 6.

XXXVII. Doctrina Synodi, quae de auctoritate absolvendi accepta per ordinationem enuntiat, *post institutionem Dioecesium, et Parochiarum conveniens esse, ut quisque judicium hoc exerceat super personas sibi subditas sive ratione territorii, sive jure quodam personali*, propterea quod *aliter confusio induceretur, et perturbatio*;

Qua-

XXXIII.

Quatenus post institutas Dioeceses, et Parochias enuntiat tantummodo, *conveniens esse ad praecavendam confusionem, ut absolvendi potestas exerceatur super Subditos*; sic intellecta tanquam ad validum usum hujus potestatis non sit necessaria ordinaria, vel subdelegata illa jurisdictio, sine qua Tridentinum declarat nullius momenti esse absolutionem a Sacerdote prolatam,

Falsa, temeraria, perniciosa, Tridentino contraria, et injuriosa, erronea.

Ibid. §. 11.

XXXVIII. Item doctrina, qua postquam Synodus professa est, *se non posse non admirari illam adeo venerabilem disciplinam antiquitatis, quae*, ut ait, *ad poenitentiam non ita facile, et forte nunquam eum admittebat, qui post primum peccatum; et primam reconciliationem relaptus esset in culpam*, subjungit, *per timorem perpetuae exclusionis a communione, et pace, etiam in articulo mortis magnum fraenum illis injectum iri, qui parum considerant malum peccati, et minus illud timent*,

Contraria Can. 13. Concilii Nicaeni I., Decretali Innocentii I ad Exuperium Tholos., tum et Decretali Caelestini I. ad Episcopos Viennen. et Narbonen. Provinciae, redolens pravitatem, quam in ea Decretali Sanctus Pontifex exhorret.

De peccatorum venialium confessione.

De Poenit. §. 12.

XXXIX. Declaratio Synodi de peccatorum venialium confessione, quam optare se ait non tantopere frequentari, ne nimium contemptibiles reddantur ejusmodi confessiones,

Temeraria, perniciosa, Sanctorum, ac piorum praxi a S. Conc. Trid. probatae contraria.

XXIV.

De Indulgentiis.

De Poenit. §. 16.

XL. Propositio asserens, *indulgentiam secundum suam praecisam notionem aliud non esse quam remissionem partis ejus poenitentiae, que per Canones statuta erat peccanti*;

Quasi indulgentia praeter nudam remissionem poenae canonicae, non etiam valeat ad remissionem paenae temporalis pro peccatis actualibus debitae apud Divinam justitiam,

Falsa, temeraria, Christi meritis injuriosa, dudum in Art. 19. Lutheri damnata.

Ibid.

XLI. Item in eo quod subditur, *Scholasticos suis subtilitatibus inflatos invexisse thesaurum male intellectum meritorum Christi, et Sanctorum, et clarae notioni absolutionis a poena canonica substituisse confusam, et falsam applicationis meritorum*;

Quasi thesauri Ecclesiae, unde Papa dat indulgentias non sint merita Christi, et Sanctorum,

Falsa, temeraria, Christi, et Sanctorum meritis injuriosa, dudum in Art. 17. Lutheri damnata.

Ibid.

XLII. Item in eo quod superaddit, *luctuosius adhuc esse quod chimerica isthaec applicatio transferri volita sit in defunctos*,

Falsa, temeraria, piarum aurium offensiva, in Romanos Pontifices, et in praxim, et sensum universalis Ecclesiae injuriosa, inducens in errorem haereticali nota in Petro de Osma confixum, iterum damnatum in Art. 22. Lutheri.

Ibid.

XLIII. In eo demum quod impudentissime invehitur in Tabellas indulgentiarum, Altaria privilegiata &c.,

Te-

Temeraria, piarum aurium offenſiva, ſcandaloſa, in Summos Pontifices, atque in praxim tota Eccleſia frequentatam contumelioſa.

De reſervatione Caſuum.

De Poenit. §. 19.

XLIV. Propoſitio Synodi aſſerens, *reſervationem caſuum nunc temporis aliud non eſſe quam improvidum ligamem pro inferioribus Sacerdotibus, et ſonum ſenſu vacuum pro poenitentibus aſſuetis non admodum curare hanc reſervationem,*

Falſa, temeraria, male ſonans, pernicioſa, Concilio Tridentino contraria, ſuperioris hierarchicae poteſtatis laeſiva.

Ibid.

XLV. Item de ſpe quam oſtendit fore, *ut reformato Rituali, et ordine poenitentiae nullum amplius locum habiturae ſint hujusmodi reſervationes;*

Prout attenta generalitate verborum innuit per reformationem Ritualis, et ordinis poenitentiae factum ab Epiſcopo, vel Synodo aboleri poſſe Caſus, quos Tridentina Synodus (Seſſ. 14. c. 4.) declarat Pontifices Maximos potuiſſe pro ſuprema Poteſtate ſibi in univerſam Eccleſiam tradita peculiari ſuo judicio reſervare,

Propoſitio falſa, temeraria, Concilio Tridentino, et Summorum Pontificum auctoritati derogans, et injurioſa.

De Cenſuris.

De Poenit. §§. 20. 22.

XLVI. Propoſitio aſſerens, *effectum excommunicationis exteriorem duntaxat eſſe, qui tantummodo natura ſua excludit ab exteriore communicatione Eccleſiae;*

Quaſi

XXVI.

Quasi excommunicatio non sit poena spiritualis, ligans in Coelo, animas obligans,

Ex S. Aug. Ep. 250. Auxilio Episcopo. Tract. 50. in Johan. n. 12.

Falsa, perniciosa, in Art. 23. Lutheri damnata, ad minus erronea.

§§. 21. 23.

XLVII. Item quae tradit, necessarium esse juxta leges naturales. et Divinas, ut sive ad excommunicationem, sive ad suspensionem praecedere debeat examen personale, atque adeo sententias dictas *ipso facto*. non aliam vim habere, nisi seriae comminationis sine ullo actuali effectu,

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiae potestati injuriosa, erronea.

§. 22.

XLVIII. Item quae pronuntiat, *inutilem, ac vanam esse formulam nonnullis abhinc Saeculis inductam absolvendi generaliter ab excommunicationibus, in quas Fidelis incidere potuisset*,

Falsa, temeraria, praxi Ecclesiae injuriosa.

§. 24

XLIX. Item quae damnat ut nullas, et invalidas *suspensiones ex informata conscientia*,

Falsa, perniciosa, et Trid. injuriosa.

Ibid.

L. Item in eo quod insinuat soli Episcopo fas non esse uti potestate, quam tamen ei defert Tridentinum (Sess. 14. c. 1. de Ref.) suspensionis *ex informata conscientia* legitime infligendae,

Jurisdictionis Praelatorum Ecclesiae laesiva.

De

De Ordine.

De Ordine §. 4.

LI. Doctrina Synodi, quae perhibet, in promovendis ad Ordines hanc de more, et instituto veteris disciplinae rationem servari consuevisse, ut *si quis Clericorum distinguebatur sanctitate vitae, et dignus aestimabatur, qui ad Ordines Sacros accederet; ille solitus erat promoveri ad Diaconatum, vel Sacerdotium, etiamsi inferiores Ordines non suscepisset: neque tum talis Ordinatio dicebatur per saltum, ut postea dictum est;*

§. 5.

LII. Item quae innuit non alium titulum Ordinationum fuisse, quam deputationem ad aliquod speciale Ministerium, qualis praescripta est in Concilio Calcedonensi: subjungens (§. 6.), quamdin Ecclesia sese his principiis in delectu sacrorum Ministrorum conformavit, Ecclesiasticum Ordinem floruisse; verum beatos illos dies transiisse, novaque principia subinde introducta, quibus corrupta fuit disciplina in delectu Ministrorum Sanctuarii;

§. 7.

LIII. Item quod inter haec ipsa corruptionis principia refert, quod recessum sit a vetere instituto, quo, ut ait (§. 3.) Ecclesia insistens Apostoli vestigiis neminem ad Sacerdotium admittendum statuerat, nisi qui conservasset innocentiam baptismalem;

Quatenus innuit corruptam fuisse disciplinam per decreta, et instituta,

1. Sive quibus Ordinationes per saltum vetitae sunt,

2. Sive quibus pro Ecclesiarum necessitate, et commoditate probatae sunt Ordinationes sine titulo specialis officii, velut specialim a Tridentino Ordinatio ad titulum patrimonii: Salva obedientia, qua sic Ordinati Ecclesiarum necessitatibus deservire debent iis obeundis officiis, quibus pro loco, ac tempore Episcopo admoti fuerint, quemadmodum ab Apostolicis temporibus in primativa Ecclesia fieri consuevit,

3.

3. Sive quibus jure canonico facta est criminum distinctio, quae delinquentes reddunt irregulares: Quasi per hanc distinctionem Ecclesia recesserit a spiritu Apostoli, non excludendo generaliter, et indistincte ab Ecclesiastico Ministerio omnes quoscunque, qui baptismalem innocentiam non conservassent,

Doctrina singulis suis partibus falsa, temeraria, Ordinis pro Ecclesiarum necessitate, et commoditate inducti perturbativa, in disciplinam per Canones, et speciatim per Trid. Decreta probatam injuriosa.

§. 13.

LIV. Item quae velut turpem abusum notat unquam praetendere eleemosynam pro celebrandis Missis, et Sacramentis administrandis, sicuti et accipere quemlibet proventum dictum *Stolae*, et generatim quodcumque stipendium honorarium, quod suffragiorum, aut cujuslibet Parochialis functionis occassione offeretur;

Quasi turpis abusus crimine notandi essent Ministri Ecclesiae, dum secundum receptum, et probatum Ecclesiae morem, et institutum utuntur jure promulgato ab Apostolo accipiendi temporalia ab his, quibus spiritualia ministrantur,

Falsa, temeraria, Ecclesiastici, ac Pastoralis juris laesiva, in Ecclesiam, ejusque Ministros injuriosa.

§. 14.

LV. Item qua vehementer optare se profitetur, ut aliqua ratio inveniretur minutuli Cleri (quo nomine inferiorum ordinum Clericos designat) a Cathedralibus, et Collegiatis submovendi, providendo aliter, nempe per probos, et provectioris aetatis Laicos, congruo assignato stipendio, ministerio inserviendi Missis, et aliis Officjis velut Acolythi etc., ut olim, inquit, fieri solebat, quando ejus generis Officia, non ad meram speciem pro majoribus ordinibus suscipiendis redacta erant,

Qua-

Quatenus reprehendit inſtitutum, quo cavetur, ut *minorum Ordinum functiones per eos tantum praestentur, exerceanturve, qui in illis conſtituti, adſcriptive ſunt* (Concil. Prov. IV. Mediol.): idque ad mentem Tridentini (Seſſ. 23. c. 17), *ut Sanctorum Ordinum a Diaconatu ad Oſtiariatum functiones ab Apoſtolicis temporibus in Eccleſia laudabiliter receptae, et in pluribus locis aliquandiu intermiſſae juxta Sacros Canones revocentur, nec ab haereticis tanquam otioſae traducantur*,

Suggeſtio temeraria, piarum aurium offenſiva, Eccleſiaſtici Miniſterii perturbativa, ſervandae, quoad fieri poteſt, in celebrandis Myſteriis decentiae imminutiva, in Minorum Ordinum munera, et functiones, tum in diſciplinam per Canones, et ſpeciatim per Trid. probatam injurioſa, favens haereticorum in eam conviciis, et calumniis.

§. 18.

LVI. Doctrina, quae ſtatuit conveniens videri in impedimentis Canonicis, quae proveniunt ex delictis in jure expreſſis ullam unquam nec concedendam, nec admittendam eſſe diſpenſationem,

Aequitatis, et moderationis canonicae a Sacro Concilio Tridentino probatae laeſiva, auctoritati, et juribus Eccleſiae derogans,

Ibid. §. 22.

LVII. Praeſcriptio Synodi, quae generaliter, et indiſcriminatim velut abuſum rejicit quamcumque diſpenſationem, ut plus quam unum reſidentiale Beneficium uni, eidemque conferatur: Item in eo quod ſubjungit, certum ſibi eſſe juxta Eccleſiae ſpiritum plus quam uno Beneficio tametſi ſimplici neminem frui poſſe,

Pro ſua generalitate derogans moderationi Tridentini Seſſ. 7. c. 5. et Seſſ. 24. c. 17.

XXX.

De Sponfalibus, et Matrîmonio.

Libell. Memor. circa Sponfalia etc. §. 2.

LVIII. Propofitio, quae ftatuit Sponfalia proprie dicta actum mere civilem continere, qui ad Matrimonium celebrandum difponit, eademque Civilium legum praefcripto omnino fubjacere;

Quafi actus disponens ad Sacramentum non fubjaceat fub hac ratione juri Ecclefiae,

Falfa, Juris Ecclefiae quoad effectus etiam e Sponfalibus vi Canonicarum fanctionum profluentes laefiva, disciplinae ab Ecclefia conftitutae derogans.

De Matrim. §§. 7. 11. 12.

LIX. Doctrina Synodi afferens, *ad Supremam Civilem Poteftatem duntaxat originarie fpectare contractui Matrimoniali apponere impedimenta ejus generis, quae ipfum nullum reddant, dicunturque dirimentia*, quod *jus originarium* praeterea dicitur cum *jure difpenfandi effentialiter connexum*, fubjungens, *fuppofito affenfu, vel conniventia Principum potuiffe Ecclefiam jufte conftituere impedimenta dirimentia ipfum contractum Matrimonii*;

Quafi Ecclefia non femper potuerit, ac poffit in Chriftianorum Matrîmoniis jure proprio impedimenta conftituere, quae matrimonium non folum, impediant, fed et nullum reddant quoad vinculum, quibus Chriftiani obftricti teneantur etiam in terris infidelium, in eisdemque difpenfare,

Canonum 3. 4. 9. 12. Seff. 24. Concil. Trid. everfiva, haeretica.

Cit. Libel. Memor. circa Sponfal. §. 10.

LX. Item rogatio Synodi ad Poteftatem Civilem, ut *e numero impedimentorum tollat cognationem fpiritualem, atque illud quod dicitur publicae honeftatis, quorum origo reperitur in Collectione Juftiniani*, tum ut *reftringat impedimentum affinitatis, et cognationis ex quacumque licita, aut illicita conjunctione provenientis ad quartum gradum jux-*

juxta civilem computationem per lineam lateralem, *et obliquam*, *ita tamen ut spes nulla relinquatur dispensationis obtinendae*;

Quatenus Civili Potestati jus attribuit sive abolendi, sive restringendi impedimenta Ecclesiae auctoritate constituta, vel comprobata: item qua parte supponit Ecclesiam per Potestatem Civilem spoliari posse jure suo dispensandi super impedimentis ab ipsa constitutis, vel comprobatis,

Libertatis, ac Potestatis Ecclesiae subversiva, Tridentino contraria, ex haereticali supra damnato principio profecta.

De Officiis, Exercitationibus, Institutionibus ad religiosum Cultum pertinentibus,

Et primum de adoranda Humanitate Christi.

De Fide §. 3.

LXI. Propositio, quae asserit, *adorare directe Humanitatem Christi*, *magis vero aliquam ejus partem fore semper honorem Divinum datum Creaturae*;

Quatenus per hoc verbum *directe* intendat reprobare adorationis cultum, quem Fideles dirigunt ad Humanitatem Christi, perinde ac si talis adoratio, qua Humanitatas, ipsaque caro vivifica Christi adoratur non quidem propter se, et tanquam nuda caro, sed prout unita Divinitati, foret honor Divinus impertitus Creaturae, et non potius una, eademque adoratio, qua Verbum incarnatum cum propria ipsius carne adoratur,

Ex Concil. C. P. V. Gen. Can. 9.

Falsa, captiosa, pio, ac debito cultui Humanitati Christi a Fidelibus praestito, ac praestando detrahens, et injuriosa.

De Orat. §. 10.

LXII. Doctrina, quae devotionem erga Sacratissimum Cor Jesu rejicit inter devotiones, quas notat velut novas, erroneas, aut saltem periculosas;

Intellecta de hac devotione, qualis eſt ab Apoſtolica Sede probata,

Falſa, temeraria, pernicioſa, piarum aurium offenſiva, in Apoſtolicam Sedem injurioſa.

De Orat. §. 10. *Et Append. n.* 32.

LXIII. Item in eo quod Cultores Cordis Jeſu hoc etiam nomine arguit, quod non advertant Sſmmam Carnem Chriſti, aut ejus partem aliquam, aut etiam humanitatem totam cum ſeparatione, aut praeciſione a Divinitate adorari non poſſe cultu latriae;

Quaſi Fideles Cor Jeſu adorarent cum ſeparatione vel praeciſione a Divinitate, dum illud adorant, ut eſt Cor Jeſu, Cor nempe Perſonae Verbi, cui inſeparabiliter unitum eſt, ad eum modum, quo exangŭe Corpus Chriſti in triduo mortis ſine ſeparatione, aut praeciſione a Divinitate adorabile fuit in Sepulchro,

Captioſa, in Fideles Cordis Chriſti Cultores injurioſa.

De ordine praeſcripto in piis exercitationibus obeundis.

De Orat. §. 14. *Append. n.* 34.

LXIV. Doctrina, quae velut ſuperſtitioſam univerſe notat *quamcumque efficaciam, quae ponatur in determinato numero precum, et piarum ſalutationum*;

Tanquam ſuperſtitioſa cenſenda eſſet efficacia, quae ſumitur non ex numero in ſe ſpectato, ſed ex praeſcripto Eccleſiae certum numerum precum, vel externarum actionum praefinientis pro indulgentiis conſequendis, pro adimplendis poenitentiis, et generatim pro ſacro, et religioſo cultu rite, et ex ordine peragendo,

Falſa, temeraria, ſcandaloſa, pernicioſa, pietati Fidelium injurioſa, Eccleſiae auctoritati derogans, erronea.

De

De Poenit. §. 10.

LXV. Propositio enuntians, *irregularem strepitum novarum institutionum, quae dictae sunt Exercitia, vel Missiones .... forte nunquam, aut saltem perraro eo pertingere, ut absolutam conversionem operentur, et exteriores illos commotionis actus, qui apparuere, nil aliud fuisse, quam transeuntia naturalis concussionis fulgura,*

Temeraria, male sonans, perniciosa, mori pie, et salutariter per Ecclesiam frequentato, et in verbo Dei fundato injuriosa,

---

De modo jungendae vocis Populi cum voce Ecclesiae in precibus publicis.

De Orat. §. 24.

LXVI. Propositio asserens, *fore contra Apostolicam praxim, et Dei consilia, nisi Populo faciliores viae pararentur vocem suam jungendi cum voce totius Ecclesiae*;

Intellecta de usu vulgaris linguae in liturgicas preces inducendae,

Falsa, temeraria, ordinis pro Mysteriorum celebratione praescripti perturbativa, plurium malorum facile productrix.

De Lectione Sacrae Scripturae.

Ex nota in fine Decr. de Gratia.

LXVII. Doctrina perhibens a lectione Sacrarum Scripturarum *nonnisi veram impotentiam excusare*, subjungens ultro se prodere obscurationem, quae ex hujusce praecepti neglectu orta est super primarias veritates religionis,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa alias in Quesnellio damnata.

XXXIV.

De proſcriptis libris in Eccleſia publice legendis.

De Orat. § 29.

LXVIII. Laudatio, qua ſummopere Synodus commendat Quesnellii Commentationes in novum Teſtamentum aliaque aliorum Quesnellianis erroribus faventium opera, licet proſcripta, eademque Parochis proponit, ut ea tanquam ſolidis religionis principiis referta in ſuis quisque Paraeciis Populo poſt reliquas functiones prelegant,

Falſa, ſcandaloſa, temeraria, ſeditioſa, Eccleſiae injurioſa, Schisma fovens, et haereſim,

---

De Sacris Imaginibus.

De Orat. § 17.

LXIX. Praeſcriptio, quae generaliter, et indiſtincte inter Imagines ab Eccleſia auferendas, velut rudibus erroris occaſionem praebentes, notat Imagines Trinitatis incomprehenſibilis,

Propter ſui generalitatem temeraria, ac pio per Eccleſiam frequentato mori contraria, quaſi nullae extent Imagines Sanctiſſimae Trinitatis communiter approbatae, ac tuto permittendae.

Ex Brevi *Solicitudini noſtrae.* Benedicti XIV. an. 1745.

LXX. Item doctrina, et praeſcriptio generatim reprobans omnem ſpecialem Cultum, quem alicui ſpeciatim Imagini ſolent Fideles impendere, et ad ipſam potius quam ad aliam confugere,

Temeraria, pernicioſa, pio per Eccleſiam frequentato mori, tum et illi Providentiae ordini injurioſa, quo *ita Deus nec in omnibus memoriis Sanctorum iſta fieri voluit, qui dividit propria unicuique prout vult.*

Ex

XXXV.

Ex S. Aug. Ep. 78. Clero, Senioribus, et universae Plebi Ecclesiae Hipponen.

LXXI. Item quae vetat ne Imagines praesertim B. Virginis ullis titulis distinguantur praeterquam denominationibus, quae sint analogae Mysteriis, de quibus in Sacra Scriptura expressa sit mentio;

Quasi nec adscribi possent Imaginibus piae aliae denominationes, quas vel in ipsismet publicis precibus Ecclesia probat, et commendat,

Temeraria, piarum aurium offensiva, venerationi B. praesertim Virgini debitae injuriosa.

LXXII. Item quae velut abusum extirpari vult morem, quo velatae asservantur certae Imagines,

Temeraria, frequentato in Ecclesia, et ad Fidelium pietatem fovendam inducto mori contraria.

De Festis.

Libell. Memorial. pro Fest. reform. §. 3.

LXXIII. Propositio enuntians novorum Festorum institutionem ex neglectu in veteribus observandis, et ex falsis notionibus naturae, et finis earumdem Solemnitatum originem duxisse,

Falsa, temeraria, scandalosa, Ecclesiae injuriosa, favens haereticorum in dies Festos per Ecclesiam celebratos conviciis.

Ibid. §. 8.

LXXIV. Deliberatio Synodi de transferendis in diem Dominicum Festis per annum institutis: idque pro jure, quod persuasum sibi esse sit Episcopo competere super disciplinam Ecclesiasticam in ordine ad res mere Spirituales; ideoque et praeceptum Missae audiendae abrogandi diebus, in

in quibus ex pristina Ecclesiae lege viget etiamnum id praeceptum: tum etiam in eo, quod supperaddit de transferendis in Adventum Episcopali auctoritate jejuniis per annum ex Ecclesiae praecepto servandis;

Quatenus adstruit Episcopo fas esse jure proprio transferre dies ab Ecclesia praescriptos pro Festis, jejuniisve celebrandis: aut indictum Missae audiendae praeceptum abrogare,

Propositio falsa, juris Conciliorum Generalium, et Summorum Pontificum laesiva, scandalosa, Schismati favens.

De Juramentis.

Libell. Memorial. pro Juram. reform. §. 5.

LXXV. Doctrina, quae perhibet beatis temporibus nascentis Ecclesiae juramenta visa esse a documentis Divini Praeceptoris, atque ab aurea Evangelica simplicitate adeo aliena, ut *ipsummet jurare sine extrema, et ineluctabili necessitate reputatus fuisset actus irreligiosus, homine Christiano indignus*: Insuper *continuatam Patrum Seriem demonstrare juramenta communi sensu pro vetitis habita fuisse*: Indeque progreditur ad improbanda juramenta, quae Curia Ecclesiastica, Jurisprudentiae feudalis, ut ait, normam secuta in Investituris, et in Sacris ipsis Episcoporum Ordinationibus adoptavit: Statuitque adeo implorandam a Saeculari Potestate legem pro abolendis juramentis, quae in Curiis etiam ecclesiasticis exiguntur pro suscipiendis muniis, et officiis, et generatim pro omni actu Curiali,

Falsa, Ecclesiae injuriosa, juris Ecclesiastici laesiva, disciplinae per Canones inductae, et probatae subversiva.

De

XXXVII.

De Collationibus Ecclesiasticis.

De Collat. Ecclesiast. §. 1.

LXXVI. Infectatio, qua Synodus Scholasticam exagitat, velut eam, *quae viam aperuit inveniendis novis, et inter se discordantibus Systematibus, quoad veritates majoris pretii, ac demum adduxit ad probabilismum, et laxismum;*

Quatenus in Scholasticam rejicit privatorum vitia, qui abuti ea potuerunt, aut abusi sunt,

Falsa, temeraria, in Sanctissimos Viros, et Doctores, qui magno Catholicae Religionis bono Scholasticam excoluere injuriosa, favens infestis in eam haereticorum conviciis.

Ibid.

LXXVII. Item in eo quod subdit, *mutationem formae regiminis Ecclesiastici, qua factum est, ut Ministri Ecclesiae in oblivionem venirent suorum jurium, quae simul sunt eorum obligationes, eo demum rem adduxisse, ut obliterari faceret primitivas notiones Ministerii Ecclesiastici;*

Quasi per mutationem regiminis congruentem disciplinae in Ecclesia constitutae, et probatae obliterari unquam potuerit, et amitti primitiva notio Ecclesiastici Ministerii, Pastoralisve sollicitudinis,

Propositio falsa, temeraria, erronea.

§. 4.

LXXVIII. Praescriptio Synodi de ordine rerum tractandarum in Collationibus, qua postequam praemisit, *in quolibet articulo distinguendum id quod pertinet ad fidem, et ad essentiam religionis ab eo quod est proprium disciplinae*, subjungit, *in hac ipsa* (disciplina) *distinguendum quod est necessarium, aut utile ad retinendos in spiritu fideles ab eo quod est inutile, aut onerosius, quam libertas Filiorum novi Foederis patiatur, magis vero ab eo, quod est periculosum aut noxium, utpote inducens ad Superstitionem, et Materialismum;*

Quatenus pro generalitate verborum comprehendat, et praefcripto examini fubjiciat etiam disciplinam ab Ecclefia conftitutam, et probatam, quafiEcclefia, quae fpirituDei regitur, disciplinam conftituere poffet non folum inutilem, et onerofiorem, quam libertas Chriftiana patiatur, fed et periculofam, noxiam, inducentem in Superftitionem, et Materialismum,

Falfa, temeraria, fcandalofa, perniciofa, piarum aurium offenfiva, Ecclefiae, ac fpiritui Dei, quo ipfa regitur, injuriofa, ad minus erronea.

Convicia adverfus aliquas Sententias in Scholis Catholicis usque adhuc agitatas.

Orat. ad Synod. §. 2.

LXXIX. Affertio, quae conviciis, et contumeliis infectatur fententias in Scholis Catholicis agitatas, et de quibus Apoftolica Sedes nihil adhuc definiendum, aut pronunciandum cenfuit,

Falfa, temeraria, in Scholas Catholicas injuriofa, debitae Apoftolicis Conftitutionibus obedientiae derogans.

De tribus regulis fundamenti loco a Synodo pofitis pro reform. Regularium.

Libell. Memorial. pro reform. Regularium §. 9.

LXXX. Regula 1. quae ftatuit univerfe, et indiscriminatim ***ftatum Regularem, aut Monaflicum natura fua componi non poffe cum Animarum cura, cumque vitae paftoralis muneribus, nec adeo in partem venire poffe Ecclefiafticae Hierarchiae, quin ex adverfo pugnet cum ipfiusmet vitae Monafticae principiis,***

Falfa

XXXIX.

Falſa, perniciofa, in SSmmos Eccleſiae Patres et Praeſules, qui regularis vitae inſtituta cum Clericalis Ordinis muneribus conſociarunt, injurioſa, pio, vetuſto, probato Eccleſiae mori, Summorumque Pontificum Sanctionibus contraria: *Quaſi Monachi quos morum gravitas, et vitae, ac fidei inſtitutio ſancta commendat*, non rite, nec modo ſine Religionis offenſione, ſed et cum multa utilitate Eccleſiae *Clericorum Officiis aggregentur*.

Ex S. Siricio Epiſt. Decret. ad Himerium Tarracon. c. 13.

LXXXI. Item in eo quod ſubjungit, Sanctos Thomam, et Bonaventuram ſic in tuendis adverſus Summos homines Mendicantium inſtitutis verſatos eſſe, ut in eorum defenſionibus minor aeſtus, accuratio major deſideranda fuiſſet,

Scandaloſa, in SSmmos Doctores injurioſa, impiis damnatorum Auctorum contumeliis favens.

LXXXII. Regula 2. *Multiplicationem Ordinum, ac diverſitatem naturaliter inferre perturbationem, et confuſionem:* Item in eo quod praemittit §. 4. *Regularium Fundatores,* qui poſt Monaſtica inſtituta prodierunt, *Ordines ſuperaddentes Ordinibus, Reformationes Reformationibus nihil aliud effeciſſe, quam primariam mali cauſam magis magisque dilataſſe*;

Intellecta de Ordinibus, et Inſtitutis a Sancta Sede probatis, quaſi diſtincta piorum munerum varietas, quibus diſtincti Ordines addicti ſunt, natura ſua perturbationem, et confuſſionem parere debeat,

Falſa, calumnioſa, in Sanctos Fundatores, eorumque fideles Alumnos, tum et in ipſos Summos Pontifices injurioſa.

LXXXIII. Regula 3. qua poſtquam praemiſit, *parvum Corpus degens intra Civilem Societatem, quin fere ſit pars ejuſdem, parvamque Monarchiam figit in ſtatu ſemper eſſe peri-*

riculosum, subinde hoc nomine criminatur privata Monasteria, communis Instituti vinculo sub uno praesertim Capite consociata, velut speciales totidem Monarchias Civili Reipublicae periculosas, et noxias,

Falsa, temeraria, Regularibus Institutis a Sancta Sede ad Religionis profectum approbatis injuriosa, favens haereticorum in eadem Instituta insectationibus, et calumniis.

De Systematae, seu Ordinationum complexione ducta ex allatis Regulis, et octo sequentibus articulis comprehensa pro reformatione Regularium.

§. 10.

LXXXIV. Art. 1. *De uno duntaxat Ordine in Ecclesia retinendo, ac de seligenda prae ceteris Regula Sancti Benedicti, cum ob sui praestantiam, tum ob praeclara illius Ordinis merita: sic tamen ut in his, quae forte occurrent temporum conditioni minus congrua, instituta vitae ratio apud Portum regium lucem praeferat ad explorandum quid addere, quid detrahere conveniat.*

2. *Ne compotes fiant Ecclesiasticae Hierarchiae, qui se huic Ordini adjunxerint, nec ad Sacros Ordines promoveantur, praeterquam ad summum unus, vel duo, initiandi tanquam Curati, vel Capellani Monasterii, reliquis in simplici Laicorum ordine remanentibus.*

3. *Unum tantum in unaquaque Civitate admittendum Monasterium, idque extra moenia Civitatis in locis abditioribus, et remotioribus collocandum.*

4. *Inter occupationes vitae Monasticae pars sua labori manuum inviolate servanda, relicto tamen congruo tempore Psalmodiae impendendo, aut etiam, si cui libuerit, litterarum studio. Psalmodia deberet esse moderata, quia nimia ejus prolixitas parit praecipitantiam, molestiam, evagationem. Quo plus auctae sunt Psalmodiae, Orationes, preces, tantumdem peraequa proportione omni tempore imminutus fervor est, Sanctitasque Regularium.*

5.

5. *Nulla foret admittenda distinctio Monachos inter sive Choro, sive Ministeriis addictos, inaequalitas isthaec gravissimas omni tempore lites excitavit, ac discordias, et a Communitatibus Regularium spiritum caritatis expulit.*

6. *Votum perpetuae stabilitatis nunquam tolerandum. Non illud norant veteres Monachi, qui tamen Ecclesiae consolatio, et Christianissimi ornamentum extiterunt. Vota Castitatis, paupertatis, et obedientiae non admittentur instar communis, et stabilis regulae. Si quis ea vota aut omnia, aut aliqua facere voluerit, consilium, et veniam ab Episcopo postulabit, qui tamen nunquam permittet, ut perpetua sint. nec anni fines excedent. Tantummodo facultas dabitur ea renovandi sub iisdem conditionibus.*

7. *Omnem Episcopus habebit inspectionem in eorum vitam, studia, progressum in pietate: Ad ipsum pertinebit Monachos admittere, expellere, semper tamen accepto Contubernalium consilio.*

8. *Regulares Ordinum, qui adhuc remanent, licet Sacerdotes in hoc Monasterium admitti etiam possent, modo in silentio, et solitudine propriae sanctificationi vacare cuperent: quo casu dispensationi locus fieret in generali Regula num. 2. statuta, sic tamen ne vitae institutionem sequantur ab aliis discrepantem, adeo ut non plus quam una, aut ad summum duae in diem Missae celebrentur, satisque ceteris Sacerdotibus esse debeat una cum Communitate concelebrare.*

Item pro Reformatione Monialium.

§. 11.

Vota perpetua usque ad Annum 40. *aut* 45. *non admittenda. Moniales solidis exercitationibus, speciatim labori addicendae: A carnali spiritualitate, qua pleraeque distinentur, avocandae: Expendendum, utrum, quod ad ipsas attinet, satius foret Monasterium in Civitate relinqui.*

Systema vigentis, atque iam antiquitus probatae, ac receptae disciplinae subversivum, per-

perniciosum, Constitutionibus Apostolicis, et plurium Conciliorum etiam Generalium, tum speciatim Tridentini Sanctionibus oppositum, et injuriosum, favens haereticorum in Monastica Vota, et Regularia instituta stabiliori Consiliorum Evangelicorum Professioni addicta conviciis, et calumniis.

De Nationali Concilio convocando.

Libell. Memorial. pro convoc. Concil. National. §. 1.

LXXXV. Propositio enuntians qualemcumque cognitionem Ecclesiasticae Historiae sufficere, ut fateri quisque debeat Convocationem Concilii Nationalis unam esse ex viis canonicis, qua finiantur in Ecclesia respectivarum Nationum controversiae spectantes ad Religionem;

Sic intellecta, ut controversiae ad fidem, et mores spectantes in Ecclesia quacumque subortae, per Nationale Concilium irrefragabili judicio finiri valeant: quasi inerrantia in fidei, et morum quaestionibus Nationali Concilio competetet,

Schismatica, haeretica.

Mandamus igitur omnibus utriusque Sexus Christifidelibus, ne de dictis propositionibus, et doctrinis sentire, docere, praedicare praesumant, contra quam in hac nostra Constitutione declaratur, ita ut quicumque illas, vel earum aliquam conjunctim, vel divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputando publice, vel privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, Ecclesiasticis Censuris, aliisque contra similia perpetrantes a jure statutis poenis, ipso facto, absque alia declaratione subjaceat.

Ce-

XLIII.

Ceterum per hanc expreſſam praefatarum propoſitionum, et doctrinarum reprobationem, alia in eodem libro contenta nullatenus approbare intendimus, cum praeſertim in eo complures deprehenſae fuerint propoſitiones, et doctrinae ſive illis, quae ſupra damnatae ſunt, affines, ſive quae communis ac probatae cum doctrinae, et diſciplinae temerarium contemptum, tum maxime infenſum in Romanos Pontifices, et Apoſtolicam Sedem animum praeſeferunt.

Duo vero ſpeciatim notanda cenſemus, quae de Auguſtiſſimo SSmmae Trinitatis Myſterio §. 2. Decreti de Fide, ſi non pravo animo, imprudentius certe Synodo exciderunt, quae facile rudes praeſertim et incautos in fraudem impellere valeant. Primum, dum poſteaquam rite praemiſit Deum in ſuo Eſſe unum, et ſimpliciſſimum permanere, continuo ſubjungens, ipſum Deum in tribus Perſonis diſtingui, perperam diſcedit, a communi, et probata in Chriſtianae doctrinae inſtitutionibus formula, qua Deus unus quidem in tribus perſonis diſtinctis dicitur, non in tribus Perſonis diſtinctus: Cujus formulae commutatione hoc vi verborum ſubrepit erroris periculum, ut Eſſentia Divina diſtincta in Perſonis putetur, quam Fides Catholica ſic unam in Perſonis diſtinctis confitetur, ut eam ſimul profiteatur in ſe prorſus indiſtinctam.

Alterum, quod de ipſismet tribus Divinis Perſonis tradit, eas ſecundum earum proprietates perſonales, et incommunicabiles exactius loquendo exprimi, ſeu appellari Patrem, Verbum, et Spiritum Sanctum, quaſi minus propria, et exacta foret apellatio Filii tot Scripturae locis conſecrata, voce ipſa Patris e Coelis, et e Nube delapſa, tum formula Baptiſmi a Chriſto praeſcripta, tum et praeclara illa confeſſione, qua Beatus ab ipſomet Chriſto Petrus eſt pronuntiatus, ac non potius retinendum eſſet quod edoctus ab Auguſtino Angelicus Praeceptor (a) viciſſim ipſe docuit *in nomine Verbi eandem proprietatem importari, quae in nomine Filii*, dicente nimirum Auguſtino, (b) *eo dicitur Verbum, quo Filius.*

Ne-

(a) S. Th. 1. *P. q.* 34. *art.* 2. *ad* 3.
(b) Aug. de Trinit. *l.* 7. *c.* 2.

Neque silentio pretereunda insignis ea, fraudis plena Synodi temeritas, quae pridem improbatam ab Apostolica Sede Conventus Gallicani Declarationem an. 1682. ausa sit non amplissimis modo laudibus exornare, sed quo majorem illi auctoritatem conciliaret, eam in Decretum *de Fide* inscriptum insidiose includere, articulos in illa contentos palam adoptare, et quae sparsim per hoc ipsum Decretum tradita sunt, horum articulorum publica, et Solemni professione obsignare. Quo sane non solum gravior longe se Nobis offert de Synodo, quam praedecessoribus nostris fuerit de comitiis illis expostulandi ratio, sed et ipsimet Gallicanae Ecclesiae non levis injuria irrogatur, quam dignam Synodus existimaverit, cujus auctoritas in patrocinium vocaretur errorum, quibus illud est contaminatum Decretum.

Quamobrem quae acta Conventus Gallicani, mox ut prodierunt Praedecessor Noster Ven. Innocentius XI. per litteras in forma Brevis die 11. Aprilis an. 1682.; post autem expressius Alexander VIII. Constit. *Inter Multiplices* die 4. Augusti an. 1690. pro Apostolici sui muneris ratione improbarunt, rescriderunt, nulla, et irrita declararunt, multo fortius exigit a Nobis Pastoralis Sollicitudo recentem horum factam in Synodo tot vitiis affectam adoptionem, velut temerariam, scandalosam, ac praesertim post edita Praedecessorum nostrorum Decreta, huic Apostolicae Sedi summopere iniuriosam reprobare, ac damnare, prout eam praesenti hac nostra Constitutione reprobamus, et damnamus, ac pro reprobata, et damnata haberi volumus.

Ad id genus fraudis pertinet, quod Synodus in hoc ipso Decreto de Fide quamplures articulos complexa, quos Lovaniensis facultatis Theologi ad Innocentii XI. judicium detulerunt, tum et alios duodecim a Card. de Noailles Benedicto XIII. oblatos, non dubitaverit ex reprobato Secundo Ultrajectensi Concilio vanum, vetusque commentum exsuscitare, temereque his verbis jactare in vulgus, nempe universae Europae notissimum esse, eos articulos Romae severissimo examini subjectos fuisse, et non solum a qualicumque censura immunes exiisse, sed etiam a laudatis Romanis Pontificibus fuisse commendatos: cujus tamen assertae commendationis non modo nullum extat authenticum documentum, quin potius eidem refragantur

Acta

Acta examini, quae in nostrae supremae Inquisitionis tabulis asservantur, e quibus id tantum apparet, nullum super iis prolatum fuisse judicium.

Hisce propterea de causis librum hunc ipsum, cui titulus = *Atti, e Decreti del Concilio Diocesano di Pistoja dell' Anno MDCCLXXXVI.* = *In Pistoja per Atto Bracali Stampatore Vescovile. Cum approvazzione*, sive praemisso, sive quovis alio titulo inscriptum, ubicumque, et quocumque idiomate, quavis Editione, aut Versione hactenus impressum, aut imprimendum, Auctoritate Apostolica tenore praesentium prohibemus, et damnamus, quemadmodum etiam alios omnes libros in ejus, sive ejus doctrinae defensionem, tam scripto, quam typis forsan jam editos, seu, quod Deus avertat, edendos, eorumque lectionem, descriptionem, retentionem, et usum omnibus, et singulis Christifidelibus sub poena excommunicationis per Contrafacientes ipso facto incurrendae, prohibemus pariter, et interdicimus.

Praecipimus insuper Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, necnon haereticae pravitatis Inquisitoribus, ut Contradictores, et rebelles quoscumque per Censuras, et poenas praefatas, aliaque juris, et facti remedia, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, brachii Saecularis auxilio, omnino coerceant, et compellant.

Volumus autem, ut earundem praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quae ipsis originalibus litteris adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostrae declarationis, damnationis, mandati, prohibitionis, et interdictionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Da-

Dat. die 28. Aug. 1794.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo nonagesimo quarto, quinto Calendas Septembris, Pontificatus Nostri anno vigesimo.

Ph. Card. Prodatarius. R. Card. Braschius de Honestis.

VISA

De Curia J. Manassei.

Loco ✠ Plumbi.

F. Lavizzarius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Nostri Iesu Christi millesimo septingentesimo nonagesimo quarto, Indictione duodecima, die vero trigesima prima Augusti, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, et Domini Nostri Domini PII Divina providentia PAPAE SEXTI Anno vigesimo supradictae Litterae Apostolicae affixae, et Publicatae fuerunt ad Valvas Basilicae Lateranen. et Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicae, Curiae Generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Florae, ac in aliis locis solitis, et consuetis Urbis per me Joannem Renzoni Apostolicum Cursorem.

Felix Castellacci Magister Cursorum.